

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 czerwca 2024 r.

zażalenia obrońcy skazanej **E. P.**

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 12 kwietnia 2024 r., sygn. akt V WKK 25/24, w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Sierpcu wyrokiem z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt II K 296/19, uznał oskarżoną E. P. za winną popełnienia m.in. ciągu przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. za który wymierzył jej karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby. Po rozpoznaniu apelacji obrońcy i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 16 lutego 2024 r., sygn. akt V Ka 122/23, w zakresie ciągu przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanej, zarzucając zaistnienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., zarzucając „sprzeczność w treści wyroku uniemożliwiającą jego wykonanie, a mianowicie podanie w części dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji w punkcie 2 i

3 utrzymanie w mocy przez Sąd odwoławczy kwot przywłaszczonych pieniędzy” wskazując szczegółowo poszczególne kwoty, które „różnią się od kwot opisanych w akcie oskarżenia, a także ustalonych w postępowaniu dowodowym”.

Zastępca Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Płocku zarządzeniem z dnia 12 kwietnia 2024 r., sygn. akt V WKK 25/24, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. odmówiła przyjęcia powyższej kasacji wobec stwierdzenia, że kasację oparto na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 i 2 k.p.k.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł obrońca skazanej E. P., zaskarżając je w całości, zarzucając:

„1. błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez przyjęcie, iż kasacja nie jest oparta na bezwzględnej przyczynie odwoławczej opisanej w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., podczas gdy obrońca w przedmiotowej kasacji zarzuca sprzeczność wyroku Sądu I Instancji w punkcie 2 oraz 3;

2. naruszenie art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez ograniczenie oskarżonej E. P. jej prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy. Sąd Okręgowy Wydział Odwoławczy odmówił przyjęcia kasacji złożonej od wyroku z dnia 16 lutego 2024 r. w sprawie V Ka 122/23, którego był autorem, w związku z czym orzekł i ocenił swój wyrok”.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca skazanej wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie było całkowicie bezzasadne.

Zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k. prezes sądu, do którego wniesiono kasację, odmawia jej przyjęcia m.in. wówczas, gdy kasację oparto na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. Kasację można wnieść tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, przy czym w przypadku skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania obrońca skazanego może wnieść kasację jedynie z powodu zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.).

Oznacza to, że w przypadku, w którym skazanemu wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jednym z warunków decydujących o przyjęciu kasacji wnoszonej na korzyść skazanego przez jego obrońcę było podniesienie uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., a jeśli kasacja obrońcy skazanego warunku tego nie spełnia, to jest niedopuszczalna z mocy prawa (zob. np. postanowienie SN z dnia 6 grudnia 2005 r., sygn. akt II KZ 48/05). Należy przy tym odnotować, że jedynie formalne powołanie się na uchybienie przewidziane w art. 439 § 1 k.p.k., bądź całkowicie bezpodstawne nazwanie takim uchybieniem sytuacji, która bez wątpienia nie stanowi naruszenia prawa wymienionego w tym przepisie, nie czyni dopuszczalną kasacji podlegającą ograniczeniom określonym w art. 523 § 2 k.p.k. (zob. np. postanowienie SN z dnia 10 grudnia 2014 r., sygn. akt IV KK 215/14). To, że w kasacji zostaje sformułowany zarzut wystąpienia okoliczności, o jakich mowa w art. 439 § 1 k.p.k., nie eliminuje konieczności dokonania wstępnej kontroli dopuszczalności kasacji dokonywanej przez sąd odwoławczy. Jej rolą jest sprawdzenie tego, czy okoliczność podnoszona przez autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia w rzeczywistości odpowiada ustawowym kryteriom bezwzględnych przyczyn uchylenia orzeczenia (zob. np. postanowienie SN z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt II KZ 22/15).

Oznacza to, że Zastępca Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Płocku zasadnie dokonała kontroli kasacji w zakresie jej dopuszczalności zważywszy, że w przedmiotowej sprawie obrońca skazanej mógł postawić w kasacji wyłącznie zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 k.p.k. (skazanej wymierzono bowiem karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania). Co więcej, wstępna kontrola kasacji okazała się prawidłowa, bowiem rzeczywiście postawiony przez obrońcę w kasacji zarzut wystąpienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. merytorycznie był zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych.

Nie ma znaczenia dla kwestii dopuszczalności kasacji samo powołanie się przez obrońcę skazanej E. P. na okoliczność opisaną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. „Sprzeczności” wyroku Sądu I instancji skarżący upatrywał w tym, że „opisane w wyroku kwoty różnią się od kwot opisanych w akcie oskarżenia, a także ustalonych

w postępowaniu dowodowym”, podnosząc przy tym, że „Zarówno Sąd I instancji, jak i Sąd odwoławczy w żaden sposób nie uzasadnił wysokości rzekomej szkody”, a ponadto „został orzeczony obowiązek naprawienia szkody, pomimo iż żadna szkoda w majątku T. sp. z o.o. nie powstała” (s. 3 kasacji). Oznacza to – jak prawidłowo przyjęto w zaskarżonym zarządzeniu – że skarżący podjął próbę obejścia ograniczenia dopuszczalności kasacji kwestionując *de facto* ustalenia faktyczne w sprawie. Takie postępowanie skarżącego wbrew zarzutowi zawartemu w zażaleniu nie korzysta z ochrony, a tym samym nie zostaje w ten sposób naruszone prawo skazanej do sądu.

Należy jednocześnie wyraźnie podkreślić, że niezależnie od powyższych uwag skarżący nieprawidłowo interpretował „sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie”, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. O wewnętrznej sprzeczności orzeczenia można mówić wtedy, gdy w treści orzeczenia co najmniej dwa jego poszczególne rozstrzygnięcia pozostają do siebie w takiej relacji, że ich obu naraz nie da się wykonać, ponieważ powodują przeciwstawne konsekwencje prawne tak, że wykonanie jednego rozstrzygnięcia powoduje unicestwienie drugiego, prowadząc do sprzeczności logicznej. Chodzi zatem tylko o taką sprzeczność, która w treści samego orzeczenia zachodzi między jego poszczególnymi rozstrzygnięciami (zob. np. postanowienia SN: z dnia 26 lipca 2006 r., sygn. akt III KK 223/06; z dnia 17 maja 2023 r., sygn. akt III KK 182/23). W oczywisty sposób nie może być zatem uznane za sprzeczność w treści orzeczenia (w dodatku taką, która uniemożliwia jego wykonanie) to, że „opisane w wyroku kwoty różnią się od kwot opisanych w kacie oskarżenia, a także ustalonych w postępowaniu dowodowym” (s. 3 kasacji skarżącego).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]

